

Jachimowicz az „elhallgatás” művésze, ritkán vallja be teljesen, „végig” versekbe öntött gondolatait. Ezúttal is csak tőle tudhatjuk meg, hogy „a megszürcült ember az akkor, 1959-ben megismert Németh László”, aki nagy hatást tett rá.

A lengyel költő-festő hazánkban kevésbé ismert. Kassák említett fordításai után versei Csorba Győző és Fodor András átültetésében 1962-ben a Jelenkorban, illetve 1966-ban a Nagyvilágban, majd Fodor András műfordításainak kötetében jelentek meg magyarul. Ezeket még egy tolmácsolás követte 1974-ben az Alföldben, amely ekkor és 1976-ban Jachimowicz magyar tárgyú verseiről szóló írást is közölt. A „Lengyel költők antológiájá”-ban Jachimowicz-versek nem kaptak helyet. E mulasztás pótlásával, azt hiszem, tartozunk neki. Akadt már nem egy olyan lengyel író, aki magyar témájú műveiben gyakran használta a két nép barátságát emlegető jel-szavakat, sémákat, de keveset tudott rólunk. Jachimowicz költészetének magyar vonatkozású darabjaiban a hozzánk közelállás alaposságából, mélyre törekvő megismerési szándékából fakad. Ez „magyar verseinek” és irodalmunk iránti érdeklődésének legrokonoszenvesebb vonása.

D. MOLNÁR ISTVÁN



OROSZ JÁNOS MUNKÁJA